

LAUDÁCIÓ

Biztonság kedvéért leírtam a köszöntőmet, és most felolvasom. Így szól: Köszöntő egy fiatal nő születésnapjára. A jelenlévők közül most többen azt gondolják, hogy szegény ember, zavarában rossz papírt húzott elő a zsebéből. Tisztelettel közlöm, hogy jó papírt vettem elő, mert egy fiatal embert méltatok. Mitől fiatal ez az ember?

Először is attól, hogy fiatalnak indult. Volt fiatal kisleány, fiatal egyetemista, fiatal orvos, fiatal asszony, fiatal anyuka. Mindezen fiatalságai közben pedig azt tette, amitől örökké fiatal az ember: kíváncsi volt. Érdekelte az ember, akinek megismeréséért és gyógyításáért orvos lett. Érdekelte az ember benseje, amelyről beszél a külső, a láthatatlan lélek. Sok minden más mellett az is érdekelt, hogy mitől tud, nehéz időkben, egy fiatalnak mondható debreceni egyetemi lelkész elvarázsolni annyi józannak, talpraesettnek látszó szintén fiatal embert. Túl rövid volt az idő ennek kiderítésére, a szabadság napjait komisz kezek nyirbálták meg. Majd múltak az évek, haladt a történelem órája, de fiatalos kíváncsisága megmaradt. Járt a első kerület utcáit, gondozott sok-sok kisgyereket, rendelt az iskolaorvosi szobában. Beszélgetett fiatal szülőkkel, fiatal diákokkal, tudva, hogy a test orvoslása mellett a lélekkel is törődnie kell. Amikor így segítette az embereket, akkor tudta, hogy amit testi-lelki orvosként értük tesz, azt sohasem kell megbánnia. Ezért nagyon jó orvosnak lenni.

Egy idő után ismét felébredt benne a kíváncsiság, hogy mitől is tudja megújítani az immár nem olyan fiatal, egykori egyetemi lelkész egykori közösségeit, mi az a szellem, amely újabb tanúságtételre indítja az immár két évtizeddel idősebb egykori fiatalokat. A keresés olyan jól sikerült, hogy a doktornő maga is csatlakozott a Bokornak nevezett közösséghez, és meg sem próbálnám felsorolni, mi mindent tett Trabantján száguldozva barátai testi-lelki egészségéért. De nem maradt volna meg fiatalnak, azaz örökké érdeklődőnek, ha nem járta volna be a földgolyó sok országát a Csendes Óceán keleti partjától a Terra Australis vidékéig. Egy örökké fiatal gyermekorvos kereste Istent és az Ő közösségalkotó gyermekeit. Tiszteljük ezt az állhatatos kutatást, mert Isten világa kimeríthetetlen, mindig új és valamiben mindig más.

Akit az istenek szeretnek, az fiatalon hal meg – tartja a régi közmondás. Legyen szabad úgy értelmezni ezt a szentenciát, hogy akit Isten szeret, az haláláig fiatal marad. Ez az én kívánságom.

[*Merza József*]